

Sygn. akt I C 1113/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 18 stycznia 2016r

Sąd Rejonowy w Oleśnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Adrian Paluch

Protokolant Agnieszka Mazur

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2016r w Oleśnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **G. J.**

przeciwko **(...) S.A w Ł.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A

w Ł. na rzecz powoda G. J. kwotę 6.800,00 zł (sześć tysięcy osiemset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 24.11.2013r do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.681,02 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od powoda z zasądzonego w pkt I roszczenia na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Oleśnicy) kwotę 110,40 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych w sprawie przez Skarb Państwa;

V. nakazuje pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Oleśnicy) kwotę 539,00 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych w sprawie przez Skarb Państwa.

Z/ (...)

18.01.2016r

Sygn. akt I C 1113/14

UZASADNIENIE

Powód domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 8.200,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16.11.2013 r. do dnia zapłaty.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił:

W dniu 16.11.2012 r. we W. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego doszło do zderzenia z pojazdem kierowanym przez powoda. Sprawca zdarzenia miał polisę odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

/bezsporne/

Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 09.10.2013 r. W dniu 24.11.2013 r. pozwana wypłaciła mu 800,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

Dowód:

- pismo powoda z dnia 09.10.2013 r.,

- pismo pozwanej z dnia 24.11.2013 r.,

W wyniku zdarzenia drogowego z dnia 16.11.2012 r. powód doznał urazu skrętnego odcinka szyjnego kręgosłupa oraz urazu odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa. Obrażenia te stanowią 3% długotrwały uszczerbek na zdrowiu, przy czym stan po urazie odcinka szyjnego stanowi 2% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, zaś stan po urazie odcinka lędźwiowo-krzyżowego stanowi 1% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Obrażenia, których doznał powód na skutek zdarzenia drogowego z dnia 16.11.2012 r. skutkują do chwili obecnej dolegliwościami bólowymi ze strony odcinka szyjnego oraz lędźwiowo-krzyżowego. W wyniku opisanego zdarzenia powód doznał typowego urazu kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, do jakiego dochodzi w przypadku tego rodzaju zdarzenia drogowego.

Powód, po wypadku, przez okres ok.2 tyg. stosował kołnierz ortopedyczny. Korzystał również z zabiegów fizykoterapeutycznych w postaci elektroterapii, magnetoterapii oraz masażu suchego. Ponadto kontynuował leczenie w poradni ortopedycznej oraz neurologicznej.

Konsekwencje zdarzenia drogowego z dnia 16.11.2012 r. wpłynęły przede wszystkim negatywnie na życie zawodowe powoda. Jest on bowiem instruktorem nauki jazdy i dużo czasu spędza jeżdżąc samochodem. Podczas jazdy samochodem odczuwa pewien dyskomfort, czuje się niepewnie. Z powodu odczuwanych dolegliwości bólowych kręgosłupa musi robić częste przerwy w pracy. Dolegliwości pojawiają się przy przeciążeniu kręgosłupa oraz na zmianę pogody i zmuszają powoda do okresowego przyjmowania leków przeciwbólowych.

Bezpośrednio po zdarzeniu dolegliwości bólowe odczuwane przez powoda były znaczne. W chwili obecnej mają mniejsze natężenie i ograniczają się przede wszystkim do okresowych bólów odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa.

Po wypadku, powód nie wymagał pomocy osób trzecich.

Rokowania powoda co do stanu jego zdrowia na przyszłość są pomyślne. Nie wykluczone, że z uwagi na charakter wykonywanej pracy powód będzie wymagał w przyszłości okresowej rehabilitacji i ćwiczeń usprawniających.

Powód nie odczuwa żadnych dolegliwości natury psychiczno-emocjonalnej związanej ze zdarzeniem drogowym z dnia 16.11.2012 r. Po urazie nie pojawił się niepokój ograniczający jego funkcjonowanie, ani w aspekcie interpersonalnym, ani zawodowym.

Powód ma 31 lat. Z zawodu jest instruktorem nauki jazdy.

Dowód:

- zeznania powoda;

- zeznania świadków D. J. i U. J.;

- opinia biegłych z zakresu neurologii i ortopedii;

- opinia biegłej z zakresu psychiatrii.

Ustalając powyższe oparto się na dowodach wskazanych powyżej. Oddalono wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych z zakresu neurologii i ortopedii, albowiem sporządzona w sprawie opinia jest jasna, pełna i należyte uzasadniania. Opiniujący w sprawie biegli legitymują się odpowiednią wiedzą oraz wieloletnim doświadczeniem zawodowym. Sporządzili opinię w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy, w tym w szczególności dokumentacji lekarskiej oraz po przebadaniu powoda. W tym stanie rzeczy nie ma podstaw do skutecznego zakwestionowania sporządzonej przez nich opinii.

Sąd zważył:

Powództwo w części zasługiwało na uwzględnienie.

Mając na względzie zakres w jakim okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia w sprawie były między stronami sporne – zważyć należy, że w zasadzie jedynym elementem wymagającym omówienia jest zakres wyrządzonej powodowi krzywdy i wysokość należnego mu z tego tytułu zadośćuczynienia. Natomiast nie wymaga odniesienia się sama kwestia zaistnienia wypadku i odpowiedzialność strony pozwanej za jego skutki, albowiem nie było to między stronami sporne.

Odnosząc się do kwestii zadośćuczynienia wskazać należy, że art. 445 § 1 kc przewiduje, iż ma być ono „odpowiednie”. Zatem wysokość kwoty jest elementem uznaniowym, nie powoduje to jednak przyjęcia, że ustalenie takie może być dowolne. Jej ustalenie wymaga zatem uwzględnienia wszystkich okoliczności mogących mieć znaczenie w sprawie. Kryteria te powinny też być ustalone indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzoną. Nie można więc wprost odnosić się do innych orzeczeń sądowych w analogicznych sprawach - a wysokość przyznanego zadośćuczynienia musi być ustalona dla konkretnej sprawy w oparciu o poczynione w niej ustalenia.

Niewątpliwie znaczenie przy ocenie będą zaś miały takie okoliczności jak:

- wiek poszkodowanego
- rodzaj i rozmiar obrażeń
- stopień cierpień fizycznych i psychicznych
- czas trwania tych cierpień
- nieodwracalność następstw wypadku
- skutki uszczerbku na przyszłość – a także szereg innych okoliczności danej sprawy podnoszonych przez strony.

W tym kontekście niewątpliwie bardzo ważnym elementem jest ustalenie stopnia trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu określonego przez biegłych w sposób procentowy. Daje to bowiem pewien obiektywny element, który dodatkowo może być „porównywalny” – a zatem prowadzić do pewnego ujednoczenia przyznawanych kwot. Oczywiście ten element musi być rozpatrywany w kontekście wszystkich innych aspektów sprawy - ale też można wskazać, że (przy uwzględnieniu tych elementów) zadośćuczynienia przyznawane ofiarom wypadków komunikacyjnych wahają się od 1.500,00 zł do 3.500,00 zł „za” 1% uszczerbek na zdrowiu. Nie są to wprawdzie kwoty graniczne, gdyż nie są elementem żadnego „taryfikatora zadośćuczynień”, ale są elementem porównawczym brany pod uwagę przy ocenie stopnia skutków wypadku.

W niniejszej sprawie dolegliwości jakich doznał powód mają charakter długotrwały. Wynika to wprost z opinii biegłego. Doznany przez powoda uszczerbek wyniósł 3 %.

W wyniku zdarzenia drogowego z dnia 16.11.2012 r. powód doznał urazu skrętnego odcinka szyjnego kręgosłupa oraz urazu odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa. Obrażenia te stanowią 3% długotrwały uszczerbek na zdrowiu, przy czym stan po urazie odcinka szyjnego stanowi 2% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, zaś stan po urazie odcinka lędźwiowo-krzyżowego stanowi 1% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Obrażenia, których doznał powód skutkują do chwili obecnej dolegliwościami bólowymi ze strony odcinka szyjnego oraz lędźwiowo-krzyżowego. W wyniku opisanego zdarzenia powód doznał typowego urazu kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, do jakiego dochodzi w przypadku tego rodzaju zdarzenia drogowego. Po wypadku, przez okres ok. 2 tyg. powód stosował kołnierz ortopedyczny. Korzystał również z zabiegów fizykalno-terapeutycznych w postaci elektroterapii, magnetoterapii oraz masażu suchego. Ponadto kontynuował leczenie w poradni ortopedycznej oraz neurologicznej. Konsekwencje zdarzenia drogowego z dnia 16.11.2012 r. wpłynęły przede wszystkim negatywnie na życie zawodowe powoda. Jest on bowiem instruktorem nauki jazdy i dużo czasu spędza jeżdżąc samochodem. Podczas jazdy samochodem odczuwa pewien dyskomfort, czuje się niepewnie. Z powodu odczuwanych dolegliwości bólowych kręgosłupa musi robić częste przerwy w pracy. Dolegliwości pojawiają się przy przeciążeniu kręgosłupa oraz na zmianę pogody i zmuszają powoda do okresowego przyjmowania leków przeciwbólowych. Bezpośrednio po zdarzeniu dolegliwości bólowe odczuwane przez powoda były znaczne. W chwili obecnej mają mniejsze natężenie i ograniczają się przede wszystkim do okresowych bólów odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa. Powód nie wymagał pomocy osób trzecich. Dodać należy, że rokowania powoda co do stanu jego zdrowia na przyszłość są pomyślne. Nie wykluczone, że z uwagi na charakter wykonywanej pracy powód będzie wymagał w przyszłości okresowej rehabilitacji i ćwiczeń usprawniających. Zważyć ponadto należy, że powód nie odczuwa żadnych dolegliwości natury psychiczno-emocjonalnej związanej ze zdarzeniem drogowym z dnia 16.11.2012 r. Po urazie nie pojawił się niepokój ograniczający jego funkcjonowanie, ani w aspekcie interpersonalnym, ani zawodowym. Powód ma 31 lat. Z zawodu jest instruktorem nauki jazdy.

Biorąc zatem pod uwagę wiek powoda, rodzaj i rozmiar doznanych przez niego obrażeń, stopień cierpień psychicznych i fizycznych, czas trwania tych cierpień, nieodwracalność następstw, Sąd doszedł do przekonania, że sumą odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. będzie kwota 7.600 zł, uwzględniając przy tym kwotę dotychczas mu wypłaconą przez stronę pozwaną (800,00 zł), żądanie pozwu należało uwzględnić co do kwoty 6.800,00 zł.

O odsetkach od zasądzonej kwoty rozstrzygnięto na zasadzie art. 481§1 k.c. przyjmując, że należą się od dnia 24.11.2013 r., a więc od dnia w którym pozwana wypłaciła powodowi zaniżone zadośćuczynienie. Wprawdzie strona powodowa dołączyła do akt sprawy pismo pełnomocnika powoda datowane na 09.10.2013 r. (k.33), to jednak nie dołączyła dowodu nadania tego pisma do strony pozwanej. Na piśmie tym brak jest również prezentaty, która pozwalałaby w sposób pewny oznaczyć datę zgłoszenia szkody. Dlatego też przyjęto, że pozwana pozostaje w opóźnieniu od dnia wypłaty zaniżonego zadośćuczynienia.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 100 k.p.c. przyjmując, że powód wygrał sprawę w 83% i poniósł koszty w łącznej wysokości 2.377,00 zł (410,00 zł opłata od pozwu, 750,00 zaliczka na biegłego, 1217,00 zł wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą od pełnomocnictwa). Z kolei strona pozwana poniosła koszty procesu w łącznej wysokości 1.717,00 zł (500,00 zł zaliczka na biegłego, 1.217,00 zł wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą od pełnomocnictwa).

O wydatkach tymczasowo poniesionych w sprawie przez Skarb Państwa orzeczono na zasadzie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. rozkładając obowiązek ich zwrotu stosownie do wyniku sprawy.